सेवकस्य मुखं जिघ्रति। ततोऽसावुत्थाय चलितः सन् साधुना प्रबोध्यानीय यत्नाद्धृतः। अतोऽहं ब्रवीमि उत्पन्नामापदमित्यादि। ततो यद्भविष्येणोक्तं। यद्भावि न तद्भावीत्यादि। अथ प्रातर्जालेन बद्धः सन् प्रत्युत्पन्नमतिर्मृतवदात्मानं प्रदर्श्य स्थितः। ततो जालादपसारितो यथाशक्त्युत्प्लुत्य गभीरनीरं
5 प्रविष्टः। यद्भविष्यश्च धीवरैः प्राप्तो व्यापादितः। अतोऽहं ब्रवीमि अनागतविधातित्यादि। तद्यथाहमन्यद्ध्रदं प्राप्नोमि तथा क्रियतां। हंसावाहतुः। स्थले गच्छतस्तव कुतः कुशलं। कूर्मो ब्रूते। यथाहमपि भवद्भ्यां सहाकाशवर्त्मना गच्छामि स उपायो विधीयतां। हंसौ ब्रूतः। कथं संभवत्येष उपायः। सोऽब्रवीत्। युवाभ्यां चञ्चा काष्ठमेकं धर्तव्यं। अहं तस्मिन्
10 काष्ठखण्डे मुखेनावलम्बनं कृत्वा भवतोः पक्षबलेन गमिष्यामि। हंसावाहतुः। संभवत्येष उपायः।

किंतु। उपायं चिन्तयन् प्राज्ञो ह्यपायमपि चिन्तयेत्।
पश्यतो वकमूर्खस्य नकुलैर्भक्षिताः प्रजाः ॥ ७ ॥

Fab. V. कूर्मः पृच्छति कथमेतत्। हंसौ कथयतः। अस्त्युत्तरापथे गृध्रकूटो नाम गि-
15 रिः। तत्रैरावतीतीरे न्यग्रोधे वका निवसन्ति। तस्यैव च वृक्षस्याधस्ताद्विवरे सर्पस्तिष्ठति। स च तेषां बालापत्यानि खादति। ततः शोकार्त्तानां वकानां प्रलापं श्रुत्वा केनचिद्वृद्धवकेनोक्तं। एवं कुरुत यूयं मत्स्यान् आनीय नकुलविवरादारभ्य सर्पविवरं यावत् पंक्तिक्रमेणैकैकशो मत्स्यान् धत्त। ततस्तदाहारलुब्धैर्नकुलैरागत्य सर्पो द्रष्टव्यः स्वभावद्वेषाद्व्यापादयितव्यश्च। तथानुष्ठि-
20 ते तद्वृत्तं। अथ तैर्नकुलैस्तत्र वृक्षे वकशावकारावः श्रुतः। पश्चात् तैर्वृक्षमारुह्य शावकाः सर्व एव व्यापादिताः। अत आवां ब्रूव उपायं चिन्तयन्नित्यादि। एवमावाभ्यां च नीयमानं त्वामवलोक्य लोकैः किंचिद्वक्तव्यमेव।